

at man ikke godt kan tænke sig noget kraftigere Argument for, at man har god Brug for den som arbitrair Straf, og at man ikke let vil kunne undvære et Straffemiddel, som man i en Række af Aar har anvendt saa mange Gange. Den ærede Ordfører for Mindretallet (Hægle) anførte, at Krigsbestyrelsen selv havde hentydet til, at en saadan Straf meget godt kunde undværes i Hæren, og han henviste i saa Henseende til det Sted i Motiverne, hvor der staaer: „Det blev i 1860 Allerhøist anordnet, at Krumslutningsstraffen indtil videre ikke skulde anvendes i Hæren uden Dom, og derved skete der i Anvendelsen en væsentlig Indskrænkning, som uden Tvivl endnu vilde have bestaaet, hvis ikke Krigen i 1864 var kommen imellem med sine uafviselige Krav paa en let anvendelig og kortvarig Straf“. Jeg skal imidlertid ligeoverfor dette Citat fremhæve, at der længere nede staaer: „men da Erfaring saavel i Krig som i Fred har godtgjort Nødvendigheden af en kortvarig og let anvendelig Straf i Hæren osv.“, ligesom jeg derhos maa gjøre den Bemærkning, at det naturligvis er meget let at føre et Bevis ved Citater, naar disse rives ud af deres Sammenhæng. Det forekommer mig at være klart, at man paa ingen Maade vil kunne begaae sig i Krigstid uden Krumslutning eller uden en Straf, der har idetmindste nogle af de Egenskaber, som Krumslutningsstraffen har, og, naar dette har viist sig i Krigstid, saa kan man virkelig ikke heller paastaae, at den i Fredstid vil være aldeles unødvendig, thi Hæren er dog ikke til, for at den skal være Gæst i Fredstid og et Andet i Krigstid. Det er tværtimod netop Noget, som der maa arbeides hen til, at Hæren er saaledes indrettet i Fredstid, som den bør være i Krigstid, og at Disciplinens Fordringer opretholdes ligesaa skarpt i Fredstid som i Krigstid, thi Fredstiden er netop den Tid, hvori man skal stræbe efter, at den rette Disciplin kan slaae saaledes Rod i Hæren, at denne bliver brugbar i Krigstid. — Det ærede Mindretal har derhos mod Straffen, at man kan anvende den arbitrairt. Jeg skal i saa Henseende som Noget, der forekommer mig at være ret talende, tillade mig at anføre, at den største arbitraire Anvendelse,

som Krumslutning har faaet, har den faaet i det Aar 1848 og under Krigsminister Eschering, altsaa i en Periode, i hvilken man dog ikke hertillands var meget tilbøielig til at træde Individet for nær. Det er ret sært, at man i 1868 fra enkelte Sider er saa omflindet, at man ikke synes, at man tør gaae saa vidt, som man uden nogen Betænkning turde gaae dengang. Jeg skal ikke dvæle ved, hvad der allerede i Betænkningen findes anført om, at intet Medlem af Hæren i Fredstid er pligtigt til at modtage en arbitrair Straf, men altid har Appel til en Krigsret, saasnart han anseer sig for brøstholden, en Bestemmelse, som blev gjenoptagen i den kongelige Resolution af 4de April 1848, hvor det udtrykkelig siges, at i Felten eller i beleiret Fæstning maa Vedkommende underkaste sig Straffen, men kan bagefter klage over sin Foresatte, som da kan blive at straffe som den, der har misbrugt sin Myndighed, men at i alle andre Tilfælde kan han appellere til Krigsretten, forsaavidt han ikke finder sig tilfreds med den Straf, der dicteres ham. Da Mindretallet nu ikke har nogen Betænkning ved at anvende Straffen i Felten, saa maa der jo indeholdes en fuldkommen tilstræffelig Borgen for, at Ingen vil blive dømt uretfærdig, deri, at han i Fredstid kan appellere. Den ærede Ordfører for Mindretallet fremhævede vel, at Parolfbefalingen af 31te Mai 1812 ender med, at, naar man klager, og der ikke findes Grund til Ens Klage, saa skal man straffes haardere. Men jeg spørger, om det, naar man vil sætte sig blot lidt ind i den militaire Aand, ikke maa siges at være en ganske naturlig Følge af hele det militaire Væsen, at den Vedkommende, der ikke er tilfreds med Afgjørelsen, naar der ikke findes at have været nogen Grund for ham til at være utilfreds med samme, bliver straffet haardere, idet han har søgt at stille sine Foresatte blot; thi det er jo aabenbart, at der vilde sigge en Medbrydelse af den vedkommende Foresattes Stilling ligeoverfor de Overordnede, hvis det kunde lykkes den Underordnede at bevise, at han havde misbrugt sin Myndighed. Naar man veed, hvad Under- og Overordnelsesforholdet har at sige i den militaire Verden, naar man veed,